

Sygn. akt – IX Ka 37/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22. czerwca 2017 r.

Sąd Okręgowy w Toruniu w składzie:

Przewodniczący – S.S.O. Aleksandra Nowicka

Sędziowie: S.S.O. Lech Gutkowski

S.S.O. Rafał Sadowski (spr.)

Protokolant – staż. Mateusz Holc

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Toruniu – Centrum-Zachód Bartosza Wieczorka,

po rozpoznaniu w dniu 8. czerwca 2017 r.

sprawy **B. O.**, oskarżonego z art. 278§1 kk;

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego,

od wyroku Sądu Rejonowego w Toruniu z dnia 21. listopada 2016 r., sygn. akt II K 440/16,

I. zaskarżony wyrok w całości utrzymuje w mocy;

II. zasądza od Skarbu Państwa (Sądu Rejonowego w Toruniu) na rzecz kancelarii adwokackiej adw. J. K. 516,60 (pięćset szesnaście złotych i sześćdziesiąt groszy) zł (brutto), tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

III. zwalnia oskarżonego z obowiązku uiszczenia kosztów sądowych w postępowaniu odwoławczym, a wydatkami tego postępowania obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt IX Ka 37/17

UZASADNIENIE

Apelacja obrońcy oskarżonego nie zasługiwała na uwzględnienie bowiem nie zawiera ona żadnych argumentów wskazujących na dokonanie przez sąd I instancji błędów w ocenie materiału dowodowego oraz wadliwości poczynionych w oparciu o tą ocenę ustaleń. Ocena dowodów - nielicznych i nieobszernych treściowo - jest rzetelna i rzeczowa a sąd odwoławczy nie doszukał się w niej zaniechań i uchybień wyliczonych w apelacji, zwłaszcza nie dostrzegł by doszło w sprawie do naruszenia przepisu art. 5 §2 kpk.

Ocena wyjaśnień oskarżonego jest rozsądna i logiczna. Zmienność stanowiska oskarżonego w zakresie wypunktowanym przez sąd I instancji, a także ewidentna niedorzeczność i absurdalność jego tłumaczenia na okoliczność tego w jakich okolicznościach przekazał kradzione rzeczy do lombardu, nie pozwala na uwzględnienie jego wersji. Mimo, że w sprawie nie ma bezpośredniego dowodu winy oskarżonego a oskarżony konsekwentnie nie przyznawał się do winy, to jednak taka sytuacja nie dawała podstaw do skorzystania z reguły z art. 5§ 2 kpk, w czym obrońca upatrywał wadliwości stanowiska sądu I instancji. Na gruncie niniejszej sprawy nie ma cienia wątpliwości, że oskarżony dopuścił się przypisanego mu czynu. Analiza zebranych w sprawie dowodów została poprzedzona weryfikacją podawanych przez oskarżonego faktów oraz konfrontacją jego twierdzeń z ujawnionymi

w sprawie bezspornymi okolicznościami, a także przy niezbędnym uwzględnieniu zasad logicznego rozumowania, wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego. Sąd I instancji odpowiednio wnikliwie przeanalizował poszczególne twierdzenia oskarżonego a jego końcowe wnioski co do niewiarygodności zapewnień oskarżonego przekonującego, że nie zachował się w zarzucony mu sposób, nie zasługują na uwzględnienie. Mimo, że oskarżony nie przyznawał się do winy to nie było mowy o tym by na tle jego wyjaśnień powstały jakieś wątpliwości wymagające usunięcia w trybie art. 5 §2 kpk, a samego li tylko nieprzyznawania się oskarżonego do winy nie można absolutnie traktować jako okoliczności uprawniającej do zastosowania zasady in dubio pro reo bowiem wyjaśnienia oskarżonego stanowią tylko jedno ze źródeł dowodowych, podlegający ocenie, tak jak każdy inny dowód, przez pryzmat elementów o jakich mowa w art. 7 kpk. Kwestia zaś wiarygodności jednych dowodów z odmienną oceną innych, nie należy do kryteriów oceny dokonywanej przez pryzmat art. 5 § 2 kpk, lecz jest częścią analizy dokonywanej na podstawie art. 7 kpk.

Skarżący wyraża odmienne stanowisko w kwestii oceny dowodów, negując sprawstwo oskarżonego, a czyni to w oparciu o wersję zdarzenia prezentowaną przez niego w toku procesu, jednakże podnosząc w tym zakresie zarzut naruszenia art. 5 §2 kpk dowodzi niezrozumienia istoty zasady tam wyrażonej. Reguła ta, po pierwsze nie dotyczy wątpliwości stron, po wtóre, ma zastosowanie tylko wówczas, gdy po przeprowadzeniu w zgodzie z regułami prawa procesowego wszystkich istotnych dowodów a następnie ich wszechstronnej ocenie, w zgodzie z zasadami logiki i życiowego doświadczenia (art. 7 kpk), zaistnieją co najmniej dwie równie możliwe wersje w zakresie ustaleń faktycznych. To dopiero w tej ostatniej sytuacji sąd winien za podstawę ustaleń wybrać wersję najbardziej korzystną dla oskarżonego. Taka sytuacja w sprawie nie miała miejsca. Ustalenia sądu meriti co do popełnienia przez oskarżonego czynu opisanego w zarzucie a/o są stanowcze i niewątpliwe. Nie jest zaś bynajmniej sprzeczny z analizowaną zasadą wybór wersji mniej korzystnej dla oskarżonego, oczywiście znajdującej oparcie w dowodach, jeżeli w przeciwieństwie do korzystniejszej, właśnie to te dowody wpisują się w obraz zdarzenia jako logiczne i zgodne z doświadczeniem życiowym.

Odnosnie kary wymierzonej oskarżonemu to należy otwarcie przyznać, że kara 10 miesięcy ograniczenia wolności jest niezmiernie łagodna zważywszy nie tylko na społeczną szkodliwość jego czynu ale przede wszystkim z uwagi na dotychczasową wielokrotną karalność oskarżonego i jego niezdyscyplinowanie. Oskarżony jest sprawcą niepoprawnym i od wielu lat naruszającym porządek prawny, o czym świadczy jego dziesięć wyroków skazujących za przestępstwa przeciwko mieniu i z ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. W tych warunkach nie sposób było się spodziewać łagodniejszego kształtu kary.

W toku postępowania Sąd Rejonowy nie dopuścił się żadnych uchybień mogących stanowić bezwzględne przyczyny odwoławcze będących podstawą do uchylenia wyroku z urzędu.

Na podstawie art. 634 kpk w zw. z art. 624 § 1 kpk sąd odwoławczy zwolnił oskarżonego z obowiązku uiszczenia kosztów sądowych należnych za drugą instancję, obciążając wydatkami postępowania odwoławczego - w tym kosztami nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu w tymże postępowaniu - Skarb Państwa, albowiem przemawia za tym jego sytuacja majątkowa.

Wysokość kosztów należnych obrońcy oskarżonego z urzędu w postępowaniu odwoławczym, ustaloną na poziomie 516,60 zł brutto, wyliczono w oparciu o przepisy § 17 ust. 2 pkt 4 oraz § 4 ust. 1 i 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U.2016.1714).